

Bohoslužby v Zábřeze 27.března 2016

J 20, 1-9

Milé sestry, milí bratři, Kristus vstal z mrtvých! Kolikrát již zazněla tato zpráva naším uším? A stejně ji znovu a znovu rádi slyšíme. Vždyť je to základ naší naděje, našeho života, který ve víře v Ježíše Krista žijeme. Toto je ono slovo evangelia, které se rozlétlo do celého světa. V čem jsou ta slova tak silná? Mluví o Kristu a něčem, co doposud nikdo nepoznal – o vzkříšení z mrtvých.

Když přemýšlíme nad vzkříšením, zabaví naši mysl většinou právě ono vzkříšení. Jak proběhlo? Mohlo se vůbec stát? Jak mu máme rozumět? Jsou to logické otázky, které v souvislosti s onou důležitou zprávou člověka napadají. Nelze přeci stát na něčem, čemu člověk vůbec nerozumí, nelze přijmout něco, co vůbec nedává smysl. Proto je potřeba dříve než o vzkříšení přemýšlet o Kristu. Kým on to byl? Kým je pro každého z nás?

O Kristu můžeme mít mnoho představ. Měl je i svět Ježíšovy doby. Očekával se král, který přinese svému lidu spásu, který ho znovu pozvedne. Jaký by takový král měl být se dá docela dobře odtušit. My totiž takové představy míváme také. Ten, kdo nás osvobodí musí být silný, mít autoritu, mít moc, kterou prosadí své cíle a zajistí i nám dobrý život. To je zkrátka dobrá představa. Ostatně, dnes také svět čeká Mesiáše, Spasitele, který vyřeší problémy s uprchlíky, s válkami v Sýrii a na Ukrajině, vyřeší nezaměstnanost, zadlužení a podobně. Třeba bychom očekávali, že nezaměstnanost vyřeší někdo, kdo bude rozumět hospodaření, světovou krizi ti nejmocnější státníci. Nemůže být divu, že Izrael očekával zaslíbeného krále, který bude mít podobné vlastnosti.

Bude mocný, silný, prosadí se silou své autority. Jenže místo něj přišel někdo zcela jiný. Titul Mesiáše, tedy Krista, se začal spojovat s nějakým Ježíšem. Ten sice uměl se sekerou, byl tesař, ale rozhodně by jí nikoho nezabíjel. Meč snad v ruce ani držet neuměl. Sice konal zázračná uzdravení, měl moc nad démony, což není zase tak zlé, ale jinak spíš lidem jen kázal, modlil se a své učedníky vedl k tomu, aby činili totéž. Takhle tu zemi těm pohanům jen těžko vyrveme. Není divu, že skončil na popravišti. Velice nevybíravým způsobem dali mnozí lidé najevo, že takový Mesiáš neodpovídá jejich představám. Vždyť oni sami nad ním měli převahu, když jej dokázali přibít na kříž. Co je to tedy za Mesiáše?

Ano, co je to za Mesiáše? Co je to za Krista, který toto vůči sobě dovolil? Bez rozpaků si můžeme říct, že právě toto je ten pravý Kristus. Není mnohem víc zakusit osvobození od nemoci, než osvobození od nutnosti platit daň? Není větší svobodou nemuset hřešit, než mít svůj píseček, na který mi nikdo jiný nesmí? Právě o tom mluvil Ježíš, když zvěstoval Boží lásku, když ukazoval, že nikoliv ve svých zbraních, ale v jeho rukou smíme hledat řešení našich problémů. Ve zvěstování Boží milosti nad člověkem je naše vysvobození. O takovém Kristu tedy přemýšlejme, když se mluví o vzkříšení. Byl vzkříšen Kristus, který přinesl slovo spásy, ukázal k Boží náruči, která přijímá hříšníka, která nepočítá křivdy, ale je připravena je odpustit. Byl vzkříšen Kristus, který naplnil Boží zaslíbení připomínané proroky. Byl vzkříšen Kristus, který neodpovídal požadavkům doby, ale stále ukazoval k základu lidského života. Tento Kristus je cestou života pro každého z nás, protože nás učí, jak žít, abychom se líbili Bohu a naplnili poslání, které nám do života dal.

Když poznáváme, kým je onen vzkříšený, pak se nám lépe podaří porozumět samotnému vzkříšení. Může mít samozřejmě mnoho výkladů. Člověk si rád vypomůže něčím známým, aby mu to pomohlo porozumět, když se setkává s tím, co přesahuje jeho zkušenosti. Vzkříšení je logický důsledek Božího díla a následného jednání člověka. Bůh nemohl nechat bez odpovědi čin, který přibil na kříž jeho Mesiáše, jeho vlastního Syna. Je to naprosto úžasná reakce. Doplnuje právě to, co člověk z úst Ježíšových mohl o Bohu poznat. Bůh nemlčí k lidskému utrpení. Vnímá jej, má ho ve své ruce. Smrt Ježíše nekončí tak, že se s ní prostě musíme smířit, musíme ji přijmout s tím, že takto prostě končí, když lidé nepřijmou slovo Boží. I když na kříži Ježíš zoufale volal po Boží blízkosti, i když se proto zdálo, že Bůh zde není, tak jedná. Stejně jako kdysi s Izraelem v Egyptě, tak i s námi stále jedná, nenechává naše volání v nouzi vyzníť jen tak do prázdna. Bůh nemlčí k lidské zlobě, která zabíjí i jeho Syna. Odpovídá tak, jak jeho Syn zvěstoval. Smrt překonává životem.

To je úžasná zvěst vzkříšení. Kdyby Bůh zabil všechny nepřátele u kříže a svého syna ještě živého sejmul, bylo by to něco, co asi odpovídalo našim představám Boží moci. On ale činí mnohem víc. Dává šanci poznat zvrácenost lidského jednání a tím otevřít cestu k obrácení. Ti, kdo Krista Ježíše křižovali, mohli se cítit vítězi. Prosadili svou představu Mesiáše. Když jej ale Bůh třetího dne vzkřísil, dal jim možnost svůj pocit vítězství přehodnotit. Opravdu jsme vítězi, když odmítáme Božího Syna, protože naše představa života a Božího jednání je jiná? Tak, jak Ježíš ohlašoval, se děje Boží vůle, která dává hříšníku prostor poznat svůj hřích, poznat marnost své cesty a přijmout cestu Boží. Možná je to nepochopitelné, zejména, když se nedíváme na sebe, ale Bůh na lidskou zlobu odpovídá možností činit pokání a vrátit se tak na cestu života. Vzkříšením toho, který přinesl člověku poselství života, se toto slovo stává naplněným. Bůh je život a člověk jej nemůže zničit. I když člověk spáchá mnoho zlého, dá se to napravit a znovu dát do pořádku. Kristus byl vzkříšen tak smíme považovat na dokonání Božího díla, zvěsti spásy, kterou Ježíš člověku přinášel.

Jestliže je zřejmé, že vzkříšení má svůj význam jako svědectví Boží moci, ale také zvěst jeho lásky, pak už není tak důležité zabývat se jeho detaily. To nebylo dáno ani učedníkům. Jsou svědkové vzkříšení, ale vlastně nepřímí svědkové. Vždyť dříve než se mohli setkat i se vzkříšeným, setkávají se jen s prázdnou hrobou. Ale i to je důležité. Vždyť hrob je náruč smrti. Ten, kdo zemřel je do něj dán a smrt jej takto drží ve svém obětí a nepustí. Ale u Ježíše je tato náruč prázdná. Její sevření není tak konečné jako se zdálo před tím. Prázdný hrob je tak prvním krokem ke svědectví o vzkříšení. Jak jsme dnes četli z Janova evangelia, jednou učedníku stačil, aby uvěřil, druhému spíše položil několik dalších otázek. Tak je to ale i s námi. Smíme hned uvěřit. Vždyť není-li mrtvý v hrobě, kde jinde by měl být než mezi živými? Petr se tomu asi hned nevěří, ale až potká vzkříšeného, dá si to dohromady a i jemu se prázdný hrob stane svědectvím, že Kristus žije.

Kristus byl vzkříšen, to je důležitá zpráva. Důležitá pro každého z nás. Vždyť oznamuje vítězství Boží nad dílem lidským. Otevírá se tak čas milosti, kdy máme před očima pravdivost Božího jednání. A máme před očima také sami sebe a své jednání. Máme před očima naději, že toto naše jednání nás nezahubí, ale dostaneme příležitost jej napravit. Proto nehledejme spásu a spasitele v tom, co považujeme za řešení. Hledejme spásu v Bohu. Kupodivu poznáme, že má své řešení pro všechny naše životní situace. Stačí jen poznat, že Kristus je onen Ježíš z Nazareta. Tedy ten, který sice nevypadá jako mocný král, ale přesto se jím stává, když svým slovem uzdravuje, osvobozuje a dává nový život.

Možná stojíme před prázdným hrobem a váháme, nevíme, co si o tom všem máme myslet. Nepřijímá se to snadno. Vždyť prázdný hrob, vzkříšení, ale i slitování nad hříšníkem, to všechno jsou věci, které přesahují naši zkušenost. Ale právě v tom je počátek nového života, který začíná v prázdném hrobě. Nedokážeme porozumět všemu. To není přeci žádný problém. Není důležité všemu rozumět, všechno znát. Je důležité vědět, kam se při hledání odpovědi obrátit. A tak i prázdný hrob a vzkříšení nemusí být záhadou, když si uvědomíme, že Bůh je ten, kdo je Pánem nad životem i smrtí. I nad tou naší. A vzkříšením Ježíše rozhodl, že tam, kde nic jiného než smrt vidět nedokážeme, tam přináší život.

A tak možná stojíme před prázdným hrobem a přemýšlíme, jak je možné, že v něm nikdo není? Jak je to možné? No je to prostě proto, protože je to náš hrob. Kristus byl vzkříšen a také náš hrob je prázdný, protože patříme jemu a životu, který zvěstuje. Je to dílo Boží lásky, která řekla jasně, že naše místo není tam, kde vládne smrt, ale tam, kde Bůh stvořil život.

Pane Ježíši, Vzkříšený a živý. Vzal jsi na sebe naši vinu a odvalil kámen z našeho hrobu. Díky tobě máme život. Nepatříme temnotě hrobu, ale světlu tvého království. Dej nám, ať s důvěrou přijímáme tvou ruku, která nás k tomuto světlu zve a přivádí.

neděle 27.března 2016

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Středa, 21 Zář 2016 08:29 -

Amen.